

GREJS BAROUZ

Gospodica Poželjna

ZABAVNA BIBLIOTEKA
KNJIGA BR. 121
GOSPOĐICA POŽELJNA

Naslov originala
GRACE BURROWES
MISS DESIRABLE
MISCHIEF IN MAYFAIR, BOOK FOUR

Copyright © 2022 by Grace Burrowes
Grace Burrowes Publishing. All rights reserved.

Za srpsko izdanje © Mladinska knjiga Beograd, 2024.

Izdaje MLADINSKA KNJIGA Beograd, 2024.
Za izdavača RADOŠ JOVANOVIĆ
Urednik MAJA KESER
Prevod OLIVERA NIĆIFOROVIĆ BABAC
Lektura ALEKSANDRA SMILJKOVIĆ
Dizajn korice i grafička priprema MAJA KESER
Štampa MARGO-ART, BEOGRAD
Tiraž 1.500
ISBN 978-86-7928-465-5
www.mladinska.rs

Sva prava su zaštićena. Nijedan deo ove knjige ne sme se reprodukovati ili prenositi u bilo kojem obliku, ni na koji način, elektronski ili mehanički, uključujući fotokopiranje, snimanje ili pohranjivanje u bazu podataka, bez odobrenja izdavača.

NESTAŠLUK U MEJFERU – ČETVRTA KNJIGA

*Gospodica
Poželjna*

GREJS BAROUZ

Mladinska knjiga
BEOGRAD

PRVO POGLAVLJE

„*Elle est une veuve.*”

Ona je udovica. Havijer Furnije je ove reči izgovorio dovoljno tiho da ga dama ne bi čula. Stajao je iza zavese od perlica koja je razdvajala prodajni deo vinarije od privatnih odaja, dok je jedina mušterija pregledala etikete na flašama apsolutno najboljeg merloa koji će biti otpremljen sa evropskog kontinenta.

„Vas je tražila, mesje.” Žak je govorio tiho i na francuskom. „Da li je neobično što jedna prava engleska dama lično kupuje vino?”

„Udovice mogu preterano da zavole vino”, rekao je Furnije. „Neke udovice.” Druge zavole laudanum*, razvratne neženje, kockanje... Zanimljive su žene te udovice. „Uopšteno uzev, kupovina vina je zaduženje batlera ili glavnog lakeja.”

Žena se kretala između policica sa flašama bez žurbe i samouvereno, a njeni koraci se nisu čuli na raskošnim Aksminster tepisima. Bila je odevena u crni baršun, neobičan izbor za odeću ožalošćene udovice zbog toga što se tkanina presijavala. Ogrtač koji joj je bio prebačen preko ramena očigledno

---

* Laudanum je tinktura opijuma koja se pravi rastvaranjem ekstrakata iz maka.

je bio od čiste vune – najboljeg kvaliteta, topao i lagan, mada su sada na njemu svetlucale kapi kiše.

Nosila je crne rukavice, crni šešir takođe mokar od kiše i težak crni veo, ali nije delovala nimalo ucveljeno niti je odavala duboku duševnu iscrpljenost dok je pregledala flaše klareta na koji je Havijer bio neizmerno ponosan. Crnina je isticala njenu zaobljenu figuru za koju bi se moglo reći da je savršena uprkos onih nekoliko centimetara više.

Ova udovica bi mu odlično pristajala u naručju. Havijer se u mislima prekorio zbog same pomisli na to. Proverio je svoj izgled u ovalnom ogledalu sa postoljem – bio je uglađen i poletan, kako i dolikuje emigrantu koji se uspešno snašao u pravom engleskom društvu. Tamnokos, tamnih očiju, odeven upadljivo, po poslednjoj modi.

„Proveri šta rade ostali u vinariji”, Havijer je promrmrljao Žaku. „Postaraj se da je peć puna drva. Ovo englesko vreme je neprijatnije i od zapostavljene ljubavnice.” Ono što se u velikoj britanskoj prestonici zvalo prolećem često je podrazumevalo ledenu kišu, pljuskove i oštar vetar.

A ova udovica, ako je zaista udovica, uprkos ružnom vremenu je izašla bez služavke, lakeja ili pratioca samo da bi kupila vino? Čudna zagonetka.

„Madam.” Havijer je razmakao zavesu i zaustavio se na metar od dame, osmehujući joj se druželjubivo, ali ne i zavodnički. „Furnije, stojim Vam na usluzi. Žak kaže da imate neka pitanja za mene.”

„Mesje.” Njen naklon bio je istovremeno učtiv i graciozan, ne kao što bi se nervozno naklonila devojka koja je tek završila školu, niti bolan pokret stare dame kojoj krckaju kolena. „Zahvaljujem Vam što ste mi izašli u susret. Ne znam ništa o klaretu koji nudite, pa mi je potrebno Vaše stručno mišljenje.”

Uspela je da i najnezgrapniji jezik na svetu – književni engleski – zvuči divno. Mnoge Engleskinje su uglavnom pričale o preziru prema životu kao takvom, *dragi ovo* i *zamisli, molim te*, ili su, pak, govorile tako pravilno da su zvučale nabusito čak i kada to nisu bile.

Obuzela ga je toplina dok mu se ova dama obraćala, uprkos njenoj crnini. Havijer bi se kladio da mu se *smešila* ispod vela.

„Ja mogu samo da Vam preporučim vino, madam. Vi morate da donesete konačnu odluku. Kojim povodom ste krenuli u kupovinu?”

„Govedi odrezak, neformalna večera, a meso će biti propisno pripremljeno.”

„Da li će na večeri biti prisutne i dame ili je ovaj obrok samo za muška nepca?”

Vratila je na policu flašu koju je pregledala – slatki sotern koji bi bio užasan uz govedi odrezak. „Birate različita vina za muškarce i žene?”

„Mogu li otvoreno razgovarati sa Vama, madam?”

„Najviše cenim iskrenost.”

Ako je tako, ona je drugačija od prave dame koja uvek nešto insinuirá, nagoveštava ili tvrdi.

„Ako je obrok predviđen samo za muškarce, Engleze, onda će meso biti ugljenisano na ivicama, a skoro sirovo u sredini. Nijedan sos ne može prikriti takav smrtni greh protiv prave kuhinje. Nijedan začín neće ublažiti uvredu nanetu besprekornom stvorenju koje je dalo život da bi ljudi imali šta da jedu. A da bi uvreda bila još strašnija, uz odrezak će biti poslužen jedan smežurani krompir. Ako je dragi bog milostiv, pa se govedina nije potpuno osušila, uz malo putera će taj krompir biti jedva jestiv.”

„A šta ako su prisutne i dame?”

„Onda se molimo bogu da je jelovniku posvećena odgovarajuća pažnja.” Počelo je da mu smeta to što ne može da vidi ženino lice. Da li ju je zabavljala ova njegova tirada? Ili je možda uvređena? Havijer joj je dodao flašu dobrog klareta. „U njemu prevladava grožđe sorte malbek, pa je smeliji izbor u odnosu na neka druga vina, ali ga ne bih nazvao intenzivnim ili... *effronté*.”

Podigla je flašu da bi je bolje videla na svetlu pored prozora. „Drsko? Mislite da vino može biti drsko?”

„Vino može da bude krajnje ratoborno, očaravajuće, svetlo ili elegantno.”

Vratila mu je flašu. „Da li flertujete sa mnom, mesje Furnije?” U pitanju se osećao nagoveštaj humora, što je uvek odlična osobina kod dama.

„Nikada mi ne bi palo na pamet da flertujem dok govorim o ozbiljnoj temi kao što je odabir klareta za gospođinu večeru. Ako ste nameravali da kupite sanduk šampanjca, onda bih se možda i usudio da flertujem, ali samo u granicama dobrog ukusa. Neizmerno flertujem kada starije dame kupuju liker, a sasvim sam sumoran kada je u pitanju omiljeni armanjak nekog mladića.”

Posmatrala ga je, što ga je prilično uznemirilo imajući u vidu da je nosila teški veo. „Zadirkuje me.” Stavila je klaret na policu i dodala mu drugu flašu.

„Samo brbljam”, rekao je, proučavajući etiketu. „Vi ste žena u žalosti, pa sam u sebi pomislio... Kome je potrebniji mali osmeh nego onima tužnog srca? Odabrali ste crveno vino iz Kaora. Vi Englezi bi ga nazvali drskim, ali aroma je divna, a boja izuzetno bogata. Hoćete li da probamo neko od ovih vina?”

Pogledala je ka prozoru iza kojeg kao da se spuštao vodopad. Bujica hladne kiše lila je niz staklo, a Havijer se nadao da dama ne mora daleko da putuje kada izađe odavde.

„Rekli su mi da to radite – da mušterijama nudite uzorke vina.”

„Vino je samo za sebe najbolja reklama. Mogao bih da Vam pričam nadugačko i naširoko, na nekoliko jezika, ali jedini dokaz je ako ga probate. Hoćemo li?”

Pokazao je kao otvorenim vratima svoje kancelarije, prostorije čija je svrha bila uglavnom da zadivi mušterije dok pokušavaju da ugovore kupovinu na veliko. Među nameštajem je bio lep mali intarzirani pisaći sto umesto uobičajenog masivnog stola koji su Englezi obožavali, zatim kamin od ružičastog mermera iz Karare koji se slagao sa bordo somotskim zastorima i presvlakama, i tepisi iz fabrike Savoneri.

Kad već nije mogao da stoji na francuskom tlu dok razgovara o poslu, Havijer je makar mogao da ima francuske tepihe pod nogama.

„Vi se zagrejte pored kamina, madam, dok ja sipam vino. Molim Vas, sedite.”

Poslušala ga je i sela uz nežno šuštanje baršuna, a Havijer se pretvarao da proučava police s flašama vina duž zida. Tačno je znao koja će joj vina ponuditi, a mogao je da pogodi i koje će odabrati – ukoliko je samo za nju.

A ako vino nije za nju, imajući u vidu da je udovica, za kojeg ga je srećnika kupovala i da li će se vratiti kada bude trebalo da popuni zalihe likera?

„Poćemo od ovih”, rekao je Havijer, odabravši tri zelene flaše sa police koja je išla duž čitavog zida. Zatim ih je stavio pored klareta iz Kaora. „Idealno je kada vino prodiše pre nego što ga probamo. Na sreću, nikud ne žurimo. Možda bi madam želela da skine šešir?”

On je želeo da skine damin šešir, da joj vidi lice i poveže ga sa njenim glasom. Čim je izašla po ovako ružnom vremenu, to je značilo da želi prodavnicu samo za sebe, kako i dolikuje jednoj udovici, ali, bez obzira na to, gde je njen lakej, kočijaš ili nosač?

„Ne bi trebalo”, rekla je i skinula pribadaču za šešir, provlaćeci je kroz kaiš svoje torbice. „Ali pod velom je vruće, na šta me niko nije upozorio, mada ionako ne mogu ništa uraditi po tom pitanju.”

Skinula je šešir i dodala ga Havijeru, kao da je lakej, a ne vlasnik čitave vinarije. Iako je nosio najbolju odeću koja se mogla kupiti u ulici Bond i trgovao najboljim vinima širom Evrope, u očima Engleza i dalje je bio običan vlasnik prodavnice.

Sloboda, jednakost i bratstvo su slabo prolazili na britanskoj teritoriji, uprkos svoj onoj priči Džona Bula o njegovim pravima. Na sreću, Furnije je imao ogromne posede, uglavnom u Francuskoj, pa je londonsko visoko društvo, i protiv svoje volje, tolerisalo njegove pretenzije da bude gospodin.

Furnije je pažljivo otesao šešir pre nego što ga je okačio na čiviluk pored kamina. Etiketa s unutrašnje strane šešira bila je dokaz da je kupljen u finoj prodavnici, a obod je bio ukrašen izvanrednim crnim vezom.

Elegantna odeća nagovestila je Havijeru mogućnost da je dama neupadljivog izgleda, što bi mu savršeno odgovaralo. Lepe žene ponekad nisu nimalo zanimljive, uprkos svemu. Kao i zgodni muškarci, i lepe dame vrlo lako mogu postati previše zaokupljene sopstvenim izgledom, pa se ne trude da steknu druge, mnogo privlačnije osobine.

Kao što je smisao za humor, politička oštroumnost, načinstanost, interesovanje za nauku, muzičke veštine... Spisak je dugačak. Dok je razmišljao o tim ženskim atributima, Havijer je osetio nostalgiju za Francuskom, iako je obnovljena monarhija Burbon pokušavala da vrati čitavu naciju u iste proklete granice iz kojih je potekla revolucija.

„Dok vino diše, moramo pronaći neku drugu temu za razgovor, ali samo da ne pričamo o vremenu”, rekao je. „Da li bih uvredio madam ako sednem?”

„Naravno da ne biste. Slobodno sedite, mesje Furnije. Zapravo, ja volim kišne dane.”

„Nikada neću razumeti Engleze”, kazao je i seo u drugu fotelju ispred kamina. „Šta li je uopšte privlačno u kišnim danima?”

Dok je njegova gošća posmatrala plamen u kaminu, Havijer ju je prvi put odmerio. Posmatrane pojedinačno, njene crte lica nisu bile upadljive. Sasvim običan nos, pogotovo u poređenju sa Havijerovim orlovskim, nalik na kljun. Divan ten – zahvaljujući tmurnoj britanskoj klimi. I lepa, snažna brada.

Usne su joj delovale sočno kada su se na trenutak izvile u samozadovoljan osmejak. Njena kosa bila je kestenjaste boje, upletena u jednostavnu punđu na potiljku.

„Obožavam dobre knjige”, kazala je. „Po kišnim danima niko ne dolazi u posetu, pa mogu da tražim poslužavnik sa čajem i zakuskom, da se ušuškam sa svojim starijim prijateljem i provedem sate i sate u blaženstvu, daleko od svih. I snežni dani su gotovo jednako lepi, ali sneg je tih, dok me zvuk kiše smiruje.”

Havijer je skoro više od decenije govorio isključivo engleski. Ipak, i dalje mu je bilo potrebno malo vremena da shvati kako dama, govoreći o *ušuškavanju sa starijim prijateljem*

i o *satima provedenim u blaženstvu*, zapravo misli na omiljenu knjigu.

Ovakve njegove nespretne misli nisu bile samo proizvod malog jezičkog nesporazuma. I damine oči su bile jednim delom krive za to. Uticaj njenog pogleda bio je neverovatno, kako zbog boje – nisu bile plave, već veličanstvene nijanse irisa u cvatu – tako i zbog toga što ga je netremice posmatrala.

Havijer je znao da se samo jedna porodica može pohvaliti upravo ovom lepom nijansom očiju, ali koliko je bio upoznat, niko od Doringovih nije bio u žalosti zbog gubitka nekog bliskog.

Ko je ona i šta namerava?

Ispod vela joj je bilo zagušljivo i maglile su joj se naočari, ali je Katarina cenila privatnost koju joj je davala ova crna tkanina. Mesje Furnije je bio tako šarmantan, tako... Bilo joj je tako prijatno u njegovom društvu, pa joj je trenutak kada joj je ugledao oči doneo razočarenje veće nego obično.

Čim bi joj neki neznanac uhvatio pogled, Katarina je mogla zaključiti ko *zna*, a ko tek treba da sazna za tračeve o njoj.

Havijer Furnije je očigledno *znao*, ali ipak je imao reputaciju čoveka sa raznim interesovanjima i jakim vezama. Emigranti su morali da budu takvi ukoliko su želeli da napreduju na londonskom tržištu proizvoda i uticaja.

„Želite li da Vam pričam o vinima?“, pitao ju je. „Ušičen sam kao ponosni otac kada je reč o mojim vinima. Ali sva ova priča je uzaludna. Vi ćete sami odlučiti kada okusite piće.”

„Očigledno volite da iznosite svoja mišljenja, mesje, a ja ne znam gotovo ništa o finim vinima. Na primer, zašto je klaret uvek u zelenim flašama?”

Prijalo mu je što je to primetila, sudeći po iskrama koje su mu zasijale u očima. Bio je tamnokos i tamnopotiji od većine

Engleza, a oči su mu bile poput smeđeg pliša. Uopšte nije ličio na anglosaksonskog gospodina, što mu je išlo u prilog.

„Ljudi uglavnom ne primećuju boju flaše”, rekao je. „Sunčeva svetlost može s vremenom da utiče na ukus klareta, baš kao što može da spere pojedine klice i da izbledi većinu tkanina. Zeleno staklo štiti vino. Osim toga, pojedine vrste vina ne izgledaju najlepše kada su u flaši. Tu je talog, zamagljenost, boja koju kupac ne bi možda očekivao kod određene berbe, a sve to može da bude neprijatno. Obojeno staklo daje vinu izvesnu privatnost. Ne možete mu uskratiti tu malu povlasticu, zar ne?”

Na neki način je uveravao Katarinu da će i ona imati svoju privatnost. Njegova visprenost ju je istovremeno smirivala i uznemiravala.

„I šta ste odabrali za mene?” Da je ovo pitanje izgovorila neka druga žena, doživeo bi ga kao flertovanje. Katarina je naučila da je potrebno postarati se da pitanja budu samo pitanja, a odgovori samo odgovori.

Mesje Furnije se upustio u kratko predavanje o tome kako treba mešati klaret, kako svaka sorta grožđa ima posebne prednosti, mada je svako vino koje on nudi besprekorno. Flaša klareta bila je povoljnija od drugih zato što je ovog proizvoda bilo više na tržištu – prokletstvo dobre berbe, zar ne? Druga flaša – kaor koji je Katarina sama izabrala – bila je tamnija i u tom vinu se više osećao ukus šljiva zbog posebnog grožđa iz Malbeka.

Furnijeov maternji francuski doprineo je melodičnosti njegovog govora u koji bi povremeno ubacio neku neuobičajenu reč. Kaor je suviše *smeo* za osetljiva nepca. *Merlo* je katkad suviše *arogantan*. Ponizan ton tu i tamo – *comment dit-on ce mot en anglais**? – davao je crtu skromnosti njegovoj priči, kao da samo nudi svoja mišljenja, a Katarina može slobodno da ih prihvati ili odbaci.

Pustila je da je ispuni milozvučna struja njegovog glasa dok je kiša dobovala po prozorima sa rešetkama koji su bili barijera između Furnijeove elegantne kancelarije i gareži i

---

* Kako se ovo beše kaže na engleskom?

dima u gradu sa druge strane. Katarina je znala tačno šta joj treba iz vinarije mesje Furnije, a između ostalog je to bio i sam njegov glas.

Takođe je znala i da mesje Furnije ne mora da je pita kako da prevede ovu ili onu reč na engleski jer, uprkos njegovom ljubaznom pitanju – kako se ovo beše kaže na engleskom? – uvek bi nastavio, pronalazeći pravu reč.

U očima žene koja voli knjige, ova veština je bila vredna pažnje.

Posle petnaest minuta Katarina je primetila još nešto. Nagonski joj se *dopadao* Havijer Furnije, što nije imalo smisla. Nije bio uglađeni pripadnik visokog društva niti razmetljivi kicoš, ali je ipak bio zgodan, što bi trebalo da je odbije od njega..

Uprkos svemu, bio je *zanimljiv*.

Zgražavao se od odrezaka i krompira. Bio je fasciniran novim postupkom proizvodnje bistrog šampanjca. Engleske zime bile su pravo mučenje za njegov duh. Za razliku od tipične gospode, Havijer Furnije nije pribegavao ironiji, skrivenim značenjima i sarkazmu da bi rekao ono što želi. Bio je istovremeno prefinjen i direktan, otvoren i spretan.

Katarina je znala da se lepota i kod muškaraca i kod žena lako može pogrešno shvatiti kao dobrota. Iako ju je Furnijeov izgled upozoravao da ostane na distanci, sve u vezi sa njim – njegov šarm, otkrivanje nekih sitnica u poverenju, lepi maniri, strast prema vinu, dobroj hrani i londonskim novinama – privlačilo je da smanji tu distancu.

Što nije u redu, ali kako bi joj moglo naškoditi to što gleda ovog muškarca sa bezbedne udaljenosti?

„Koje vino mi preporučujete?“, pitala je nakon njegove detaljne priče o veselom – baš tu reč je upotrebio – božoleu koje ima iznenađujući sastojak na samom kraju.

„Hajde da ih probamo“, rekao je ustajući. „Hvala Vam, madam, što ste mi pružili priliku da ovo popodne protekne tako prijatno.“

Sipao je malo vina u četiri čaše za nju i za sebe, a Katarina je pomno pratila lep ritual probanja vina, praćen još jednom pričom u Furnijeovom stilu. Dodatno je uživala u

vinima zbog Furnijeovih objašnjenja i našla je ono što joj je potrebno – ono čemu se nadala – u „crnom vinu” iz Kaora.

Tako dugo nije okusila vino poput ovog – tamno kao zreli patlidžan, sa oštrim, jakim, voćnim ukusom. Nije bilo neupadljivo, već upravo ono za čim je čeznula.

„Kiša i dalje pada”, rekao je Furnije kada je Katarina probala sva četiri varijeteta. „Hoćete li da odete kući mojim kočijama, madam?”

„Još nisam obavila kupovinu.”

„Ne morate. Ako Vam se nijedno od vina nije dopalo, mogu sipati neko drugo, ali ću odabrati na osnovu svog osećaja u pogledu Vaše situacije. Jedno od njih trebalo bi da bude najbolje od svih koje mogu ponuditi. Ako Vam ova vina ne odgovaraju, mogu preporučiti vinariju pukovnika, ser Oriona Godarda. On je najpoznatiji po šampanjcu, ali ima i druge vrste vine koja ne treba potceniti.”

Velikodušno od Furnijea što preporučuje svog suparnika, ali to je bio deo njegove privlačnosti. Furnije nije bio sitničar, već potpuno samouveren. Katarina je gotovo zaboravila da postoje takvi muškarci.

„Uzeću kaor”, rekla je ustajući. „Jedan sanduk.” Izdeklamovala mu je adresu svoje stare dadilje jer vino ne sme biti isporučeno na njenu adresu, inače će se batler uvrediti.

Jedino što je ukazivalo da je Katarinin domaćin iznenađen bila je njegova jedva приметно podignuta obrva. Furnije je dvaput povukao gajtan sa zvonom.

„Moj kočijaš će biti ispod trema za manje od petnaest minuta. Pre nego što krenete, madam, osećam se obaveznim, kao džentlmen, da Vam postavim još jedno pitanje.”

„Izvolite”, kazala je dok je Furnije uzeo njen ogrtač sa naslona fotelje i prebacio joj ga preko ramena. Sada će je pitati – veoma učtivo – da li je u srodstvu sa plemićkom porodicom Dorning, jer to svakako objašnjava boju njenih očiju. Neki ljudi bili su još smeliji, pa su je pitali koji je iz prethodne generacije Dorningovih njen otac – erl ili njegov preterano druželjubiv mlađi brat? Možda srednji brat koji je podjednako zgodan kao ostali, ali plahovitiji?

Furnije je uzeo njen šešir sa čiviluka i prešao prstom po vezu na obodu.

„Molim Vas, nemojte misliti da sam neučtiv, ali moram da znam. Koga želite da otrujete i šta mogu učiniti da Vas sprečim u tome kako ne biste završili na vešalima?”

U očima mu se videlo razumevanje, mada obično ne treba verovati zgodnim muškarcima koji deluju ljubazno.

Katarina je otpila mali gutljaj vina, ali joj vino iznenađeno nije prijalo. „Ići ću peške”, izjavila je uzimajući šešir iz Furnijeovih ruku. „Hvala Vam na vremenu. Bila bih Vam zahvalna ako biste mi isporučili sanduk kaora do sutra u podne.”

„Ne treba Vam sanduk”, rekao je vraćajući se do police s vinom da bi uzeo tamnozelenu flašu. „Treba Vam samo jedna flaša i šuplja igla da biste ubrizgali otrov kroz pampur. Problem je u tome što će se dobar batler postarati da vino diše, možda čitav sat vremena. To je dovoljno da se otrov spusti u talog. Ako niste sigurni da će Vaša žrtva iskapiti čitavu flašu ili da će veoma mala količina otrova postići željeni efekat, crveno vino ne obećava uspešan poduhvat.”

Katarina je teatralno stavila šešir na glavu, namestila veo i pričvrstila pribadaču, ali je njena staloženost počela da nestaje.

Nije nameravala nikoga da otruje. Samo je htela određeno francusko vino za sopstveno uživanje, a sad joj Furnije tako brižno nagoveštava kako je sposobna za ubistvo.

„Postoji i drugi problem sa dodavanjem nečega u vino”, nastavio je. „Pojedini otrovi deluju nepredvidivo kada se pomešaju sa žestokim pićima. Rezultat može biti *émétique*, odnosno nagon za povraćanjem ili izbacivanjem svega iz želuca, kako to Englezi kažu. Ali ponovo se suočavate sa neuspešnim pokušajem i, vrlo moguće, sa ljutitom žrtvom koja želi osvetu. Morate pažljivo postupati, madam.”

Katarini je bilo zlo od pažljivog postupanja. „Da li svi trgovci vinom tako dobro vladaju tehnikama trovanja?”

„Ja nisam običan trgovac vinom, baš kao što Vi niste došli samo da kupite pristojan klaret.” Uvio je flašu u nepromoćivu torbu – kakva diskrecija – i pružio joj je. „Idemo po Vaš

kišobran, iako je uvreda za moju džentlmensku dušu da Vas pošaljem kući po ovakvom pljuskju.”

„A nije uvreda to što me optužujete za ubilačke namere?” Pitanje koje je trebalo da bude puno žučnog besa zvučalo je samo radozvalo.

„Naučio sam da ne sudim drugima. Dopadate mi se. A Vama je potreban prijatelj.”

Sve tri rečenice možda su bile tačne, što je najžalosnije. Furnije je otpratio Katarinu nazad u vinariju i uzeo njen crni kišobran koji je stajao pored vrata. Iz džepa je izvadio posetnicu.

„Ovo je moja privatna rezidencija, a moja posluga je lojalna. Ako mi pružite tu privilegiju, pokušaću da Vam pomognem.”

Šta je uopšte trebalo da odgovori na to? „Cenim Vašu ljubaznost, ali ona nije na mestu. Hvala na vinu, a ako sutra nije zgodno, odgovarala bi mi isporuka do kraja sedmice.”

Dodirnuo joj je ruku, što je bilo drsko. „Želite da znate šta Vas je odalo? Ne samo što Vam kaor uopšte ne odgovara, jer je to jako vino koje se ni najmanje ne pretvara, već biste izbegavali i društvo svakog muškarca kojem je ovo vino po ukusu. To vino je za mladiće koji vole život na selu i imaju ograničena novčana sredstva, ili, pak, za srčanu ženu francuskog zemljoradnika koja se prepušta uživanju na kraju dana. Elem”, nastavio je Furnije. „Ovo vino je za neprijatelja, a Vi ste veoma pažljivo posmatrali izgled proizvoda i boju flaše. Kaor je najtamnije i najuglađenije od svih vina koja ste probali, ali i ono za koje sam znao da će Vam se najmanje dopasti.”

Nije joj bila nikakva uteha to što Furnije u njoj vidi samo finu englesku damu u dubokoj crnini, a ne Katarinu Ferčajld koja je priredila toliko nevolja svojim roditeljima.

Stavila je kišobran pod ruku i navukla rukavice. „Imate veoma zanimljivu maštu, mesje. A koju bih vrstu vina više volela?”

Osmehnuo se. Bio je to prvi pravi, iskreni osmeh koji je uputio Katarini, ali sa razornim dejstvom. Taj osmeh je

otvarao čitav svet topline i dobrote, stvarajući prisnost bez ijedne jedine izgovorene reči

„Roze, potcenjeno udaljavanje od očekivanog, prijatno živahno i prilagodljivo vino, mnogo složenije nego što će mnogi ljubitelji vina ikada uvideti. Pažljivo odabran roze može biti prigodan za gotovo svaku priliku, ali je tim sortama retko dozvoljeno da sijaju onoliko koliko zaslužuju.”

Blagi bože. Ovaj čovek je opasan. Pored svih ostalih atributa – šarmantan, vispren, rečit, druželjubiv, prepreden, privlačan, zgodan – i dalje nije bilo ni trunke sumnje da je, po Katarininom mišljenju, Havijer Furnije opasan.

Vratila mu je flašu vina u ruke i bez reči napustila vinariju.